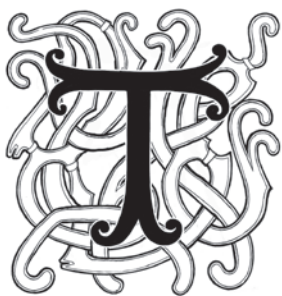

Bouřlivý střet

OHO RÁNA PANOVAL V PALÁCI BILSKILNIR zvláštní neklid. Takový šum nervozity, který je obvykle předzvěstí nějakého neštěstí.

Bylo to takřka v protikladu k zářícímu polednímu slunci, ve kterém se koupaly již jarně rozkvetlé louky kraje Trudheim v božském Ásgardu. Krajina se začala ob-

lékat do růžových a červenofialových tónů vřesu a azalek, ve kterých pulzoval život tak radostně, jako kdyby se jednalo o živé bytosti. Nedozírné březové a lipové lesy začínaly v celém údolí zase bujně obrůstat a zářivá zeleň hustých korun mohutných jasanů a statných dubů pokrývala svahy hor jako mech skály. Po jarním tání proudila voda v potocích rychle a tvořila přeje, ze kterých se stávaly kaskády a vodnaté řeky, jež se klikatily krajinou a ústily do jezer bohatých na pstruhy, okouny a lososy se zlatavými šupinami. Na jejich hladině se odrazil věčný sníh ležící na vrcholcích hor a ledovce, které se tyčily všude okolo.

Uprostřed údolí se na velkém, palisádou obehnaném pahorku se vypínal Bilskirnir. Byla to jedinečná stupňovitá stavba, jejíž střecha a zdi připomínaly blesky, které při bouřce rozčísnou oblohu. Bilskirnir byl postaven z posvátného dřeva a jeho stěny zdobili nádherně vyřezávané reliéfy: Různé podoby zvířat ve zlatě

a stříbře a odzobné pásy tvořené propletenými štíhlými postavami. Jeho střechy byly pokryty dřevěnými taškami, které na slunci vypadaly jako dračí šupiny. O něco níže se po svahu táhly příbytky služebnictva.

Jako celý Trudheim byl i Bilskirnir darem Ódina, Otce veškerenstva, jeho nejoblíbenějšímu synu Thorovi. Měl víc než pět set čtyřicet komnat, ve kterých nikdo nebydlel. Ani sám Thor nevěděl, komu jsou určeny. Otec mu však řekl, že přijde den, kdy budou všechny obydleny a jejich obyvatelé v nich budou s potěšením odpočívat. Už mu ale neprozradil, kdy ten den nastane a komu bude udělena ta čest v nich přebývat. Jako mnoho jiných věcí uchovával jeho otec v tajnosti i své plány a prozradil je, až to sám uznal za vhodné. Ne vždy se jeho jednání setkávalo s porozuměním ostatních, spíš vyvolávalo určitou podezřívavost. Thora otcova nedůvěra rmoutila a snažil se stoupnout v jeho očích.

V pokojích a sálech Bilskirniru tak žil pouze Thor se svou snoubenkou, krásnou Sif, kterou si Ódinův syn vybral za ženu a kterou nade vše miloval.

Toho dne se služebnictvo pohybovalo po zámeckých schodech s ustaraným výrazem. Obávali se, co se stane, až se jejich temperamentní pán vrátí do paláce a dozví se, co se přihodilo. Thor totiž před několika dny odjel do Midgardu, země lidí. Nasadil postroj svým létajícím kozlům Tanngnjóstirovi a Tanngrisnirovi, zapřáhl je do vozu a zuřivě brázdil nebe, jako tomu bylo často v posledních měsících. Řítil se na svém voze přes most Bifröst směrem do země lidí, poháněn nutkáním, kterému ani on sám nerozuměl.

V zemi lidí se věnoval lovu zvířat a tvorů, kteří trápili bezbranné smrtelníky. Vyhledával je a v boji s nimi si dokazoval svou sílu a odvalu. Uměl je vystopovat až do jejich doupat a pronásledoval je po hlubokých a temných hvozdech, kam se slunce nikdy nedostalo. Pak se s nimi utkal ve vzduchu nebo na zemi, před branami

nechráněného města nebo v ruinách některé obležené a vypálené osady.

Když na ně narazil, popustil uzdu svému hněvu a celá země se zachvěla pod prudkou silou syna Ódinova. Nebe se zatáhlo a bylo slyšet dunění lavin, které se nezadržitelně řítily po svazích hor. Přívaly vody padaly na zem tak dlouho, dokud Thor nedosáhl vítězství. Teprve pak se všechno uklidnilo.

Po boji, ještě celý od krve svých nepřátel, si opatřil důkaz svého vítězství. Uřízl hlavu, vyrval tesáky nebo srdce drakům, trollům nebo obrovským hadům, kteří padli do jeho rukou, a odvezl si je s sebou do Bilskirniru, kde je umístil do trofejního sálu.

Málokdy vyčkal na poděkování od smrtelníků a jen zřídka kdy pobyl, aby si odpočinul, vypil a snědl to, co mu nabídli jako výraz vděčnosti. Když nebylo možné odmítnout nabízené pohostění, nacpal se až k prasknutí. Ale ve chvílích, kdy byl zahrnován chválou a lichotkami, přemýšlel o svých úspěších a necítil se přitom hoden takové chvály. Právě naopak, znovu v něm vzkypěl hněv. Tentokrát na sebe samotného, protože takoví nepřátelé pro něj nebyli opravdovou výzvou. Tehdy dopil, rozladěně nasedl do svého vozu a rozkázal kozlům, aby ho zavezli nazpět do Ásgardu.

Předcházela ho bouře jako posel jeho nespokojenosti. Když nevolníci a sloužící v Bilskirniru viděli, že se slunce schovalo za hrozivé mraky a jas dne pohasíná, bylo jasné, že Thor se vrací domů. Rychle dokončili svou práci a zneklidnění se kvapem vraceli do svých příbytků.

Několik mladých služek se tlačilo už delší dobu u vchodu do hlavních komnat. Některé z nich měly ucho přilepené na zavřených dveřích, aby slyšely, co se děje. Po chvíli přikvačila stará, přísně se tvářící služka. Všechny mladé služebné na ni hleděly s távavým výrazem, jako by ji žádaly o radu.

„Říkala něco?“ zeptala se netrpělivě.

„Pořád pláče,“ odpověděla jí dívka, která poslouchala za dveřmi. „Od včerejšího večera nic nejedla ani nepila.“

„Je zavřená od té doby, co jsem jí nesla čerstvou vodu,“ řeklo nejmladší děvče. „Když jsem zaklepala, s křikem mě odehnala. Nikdy předtím jsem ji takhle neviděla.“

Stará služka nařídila dívkám rozhodným posunkem, aby ustoupily.

„Pán tady bude za chvíli. A zdá se, že ve stejné náladě jako vždycky.“

Všechny se na sebe vylekaně podívaly a ihned uposlechly. Rozprchly se jako ptáčata vyplašená náhlým hlukem.

Stařena se přiblížila ke dveřím a uslyšela nařikání své paní. Byl to utrápený, ale zároveň i vzteklý pláč, který chvílemi přecházel ve výkřiky plné zuřivosti a zklamání, v opakované proklínání, v bědování raněné vlčice, které vzali její mláďata. Nikdo by si nepomyslel, že by krásná Sif se svou klidnou povahou mohla tak zoufale plakat. Co se jí jen mohlo stát?

Chystala se zaklepat, ale v okamžiku, kdy zvedla ruku, pláč ustal a zavládlo zlověstné ticho. Pak uslyšela vzdychání a opětovný Sifin pláč, prokládaný nadávkami. I přes zavřené dveře bylo slyšet rány a řinkot rozbíjených předmětů. Stařena upadla do rozpaků a raději odešla. Nikdy v životě ještě neslyšela takové nadávky a obhroubí slova vycházet z dívčích úst. Nebylo divu, že pouze její paní dovedla porozumět náladám mladého pána. Byli jeden jako druhý. Kladivo a kovadlina.

Kéž je Otec veškerenstva ochrání, až se Thor vrátí a oni se ocitnou mezi těmito dvěma rozbouřenými živly.

Thor vjel do paláce jako zuřící vichřice a jedním skokem vystoupil z vozu. Oba kozlové funěli vyčerpáním a byli šťastní, že už jsou doma. Bůh se na sloužící, kteří jej očekávali, ani nepodíval, a hodil jim k nohám pytel plný různých trofejí, který jim potřísnil krví boty z vyčiněné kůže. Zachovali klid a snažili se tomu nevěnovat pozornost. Však on to nějaký poskok odnese do příslušného sálu.

Nabídli mu vlhké ručníky a mísu s vodou, na jejíž hladině plavaly okvětní lístky zimolezu a levandule, aby si mohl smýt zaslou krev a pot. Ale pán Bilskirniru zamířil přímo k jednomu mladému služebníkovvi, skoro ještě dítěti. Chlapec držel v třesoucích se rukou obrovský býčí roh plný medoviny*. Thor mu ho vytrhl z rukou a rázně kráčel přes halu, přičemž si mohutně zavdával. Jakmile roh vyprázdnil, hodil ho sloužícímu, který k němu právě přistoupil. Chtěl jej zpravit o novinkách, ale místo toho byl nucen chytat letící roh.

Thor zamířil do svých komnat. Nemohl se dočkat, až uvidí Sif. Její něžnost bylo to jediné, co mohlo uhasit oheň, který žhnul jako láva v jeho prsou a byl den ode dne nesnesitelnější.

V ohybu chodby se k němu připojila stará služka, která se snažila udržet s ním krok. Stejně jako ostatní sloužící by bývala byla mnohem raději daleko odsud, ale velice si vážila své paní, které sloužila od jejího dětství, a nyní o ni měla obavy. Požádala zdvořile boha, aby se zastavil, protože mu musí něco důležitého sdělit. Thor ale kráčel nezadržitelně dál, pohroužen do hlubin svých temných myšlenek.

Poté co vzal za kliku dveří své ložnice a zjistil, že jsou proti jeho očekávání zamčené, udiveně jí zalomcoval. Když to Sif uslyšela, její

---

* Medovina je předchůdcem piva, vyrábí se kvašením směsi vody a medu. Považuje se za první alkoholický nápoj, který člověk pil. Už od starověku je velmi oblíbená.

nárek ještě zesílil. Služka za Thorovými zády se ani neodvažovala dýchat. Thor se k ní zamračene otočil. Žádal vysvětlení, které nepřicházelo tak rychle, jak si přál. Nečekal tedy na odpověď a znovu se opřel do dveří.

„Sif, otevři!“

Z pokoje se ozval zlomený hlas jeho milované:

„Ne! Prosím, nechod' dovnitř!“

„Jak to, že mi odepíráš vstup do mých vlastních komnat? A co má znamenat ten nárek?“ naléhal čím dál víc rozzlobený bůh. „Ihned mi otevři!“

Nedostalo se mu ale žádné odpovědi. Právě naopak: zavládlo tíživé ticho a Thorovi bylo jasné, že ho Sif neposlechne.

Sklopil hlavu a zavřel oči. Stařena viděla, že těžce oddychuje a snaží se udržet na uzdě svůj hněv. Vtom ale vymrštil ruku proti dveřím a jedním úderem pěsti je vyrazil z pantů. Z roztrštěných veřejí se rozletěly třísky. Dveře spadly s ohlušujícím zaduněním na zem. Sif, která seděla na posteli, hned vyskočila a schovala se do stínu baldachýnu, jako by se snažila ukrýt před jeho pohledem.

Thor vtrhl rozzuřeně do místnosti a zamířil k Sif. Neviděl jí do tváře, ale přes jemnou plátěnou košili s krásným zlatým vyšíváním na rukávech a u krku viděl její dokonalou postavu. Předtím plakala do kůží na rozházeném lůžku a nyní objímala malou podušku naplněnou husím peřím. Jak se k ní Thor přiblížil, zakryla si jí hlavu. Bůh se zastavil před svou milou. Tvář měla zakrytou, avšak uvědomil si, že její krásné zlaté vlasy se nerozlévají po bocích, jak tomu bylo obvykle. Pomalu a opatrně od táhl polštář a strnul úžasem. Jemné husté kadeře, zlaté jako paprsky zářícího slunce, opěvované nesčetněkrát básníky, obdivované a budící závist ve všech devíti světech, už nekorunovaly její hlavu. Místo nich zůstala jen růžová pokožka narušující její vždy tak úchvatný vzhled.